

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ireny Noskové a soudců JUDr. Zoji Dvořákové a Mgr. Zdeňka Lehovce v právní věci

žalobce: **P. W.** nar. [redacted]
bytem [redacted]
zast. JUDr. Josefem Biňovcem, advokátem se sídlem Praha 7,
Strossmayerovo nám. 977/2,

proti
žalovanému: **Generali Pojišťovna, a.s.**, IČ 61859869,
se sídlem Praha 2, Bělehradská 132,

o 100 000 Kč s příslušenstvím jako nemajetkovou újmu, k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 23. června 2017, č.j. 15 C 182/2015 – 157 a proti usnesení téhož soudu ze dne 4. září 2017, č.j. 15 C 182/2015 – 175,

takto:

- I.** Rozsudek soudu I. stupně **se** v napadeném zamítavém výroku o věci samé (II.) a ve výrocích o nákladech řízení (III., IV.) **potvrzuje**.
- II.** Usnesení soudu I. stupně ze dne 4. září 2017, č.j. 15 C 182/2015-175, **se potvrzuje**.
- III.** Žalobce je povinen zaplatit žalovanému na náhradu nákladů odvolacího řízení částku 600 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje Monika Vrzalová.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem označeným v záhlaví soud prvního stupně výrokem I. částečně vyhověl žalobě a uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci částku rovnající se zákonnému úroku z prodlení z částky 65 565 Kč ve výši 8,05% ročně od 5. 9. 2015 do 8. 9. 2016, do tří dnů od právní moci rozsudku. Výrokem II. zamítl žalobu v rozsahu, v němž se žalobce domáhal zaplacení částky 100 000 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05% ročně od 5. 9. 2015 do zaplacení, výrokem III. nepřiznal žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení a konečně výrokem IV. rozhodl, že žalobce i žalovaný jsou povinni zaplatit státu náhradu nákladů řízení ve výši, která bude upřesněna v samostatném usnesení.
2. Usnesením ze dne 4.9.2017 pak specifikoval, že žalobce i žalovaný jsou povinni zaplatit české republice na náhradu nákladů státu každý částku 7 685 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.
3. Podle odůvodnění rozsudku dospěl soud prvního stupně k závěru, že žaloba, jíž se žalobce domáhal přiznání další nemajetkové újmy, jež mu měla dle jeho tvrzení vzniknout v souvislosti s úrazem utrpěným dne [REDAKCE] a jeho následky, není opodstatněná. Tento závěr učinil na základě jednak mezi účastníky nesporných skutečností a jednak na základě provedeného dokazování s odkazem na ust. § 2958 o.z. Pokud jde o právní posouzení, soud prvního stupně konstatoval, že tzv. další nemajetková újma je, na rozdíl od literaturou a soudní praxí dostatečně definovaných pojmů náhrady za bolest a ztížení společenského uplatnění, kategorií dosti neurčitou a nepojmenovanou, označil ji za zbytkovou kategorii, která bez bližšího vymezení pokrývá ostatní újmy spojené se zdravotně podloženými zásahy do duševní a tělesné integrity, jež se však „nevejdou“ pod pojem bolestného či ztížení společenského uplatnění. Jedná se podle jeho názoru o nepříznivé dopady do sféry poškozeného, které nejsou bolestivé a které nemají trvalý charakter, zejména různá dočasná omezení dosavadních aktivit, jako je dieta, fixace končetiny, omezení v běžném životě po přechodnou dobu apod., jež jsou vnímána natolik intenzivně, že je na místě je odškodnit peněžitou náhradou. K této konkrétní věci pak uvedl, že vycházel zejména ze závěrů znaleckého posudku, v jehož rámci znalkyně vyloučila, že by žalobci jiná nemajetková újma než ztížení společenského uplatnění a bolestné vznikla. Skutečností, které žalobce spojuje právě s požadavkem odškodnění jiné nemajetkové újmy, jsou odškodněny buď v rámci bolestného, anebo jsou zahrnuty pod položky ztížení společenského uplatnění, přičemž žalobce samostatně vede proti žalované řízení, týkající se pouze ztížení společenského uplatnění. Právě jednotlivé položky, jež žalobce uváděl, jako je omezení hybnosti pravé horní i dolní končetiny, nemožnost realizace koníčků či péče o nemocnou manželku, ztížení vykonávání osobní hygieny, atd. jsou potom zahrnuty a ohodnoceny zejména v hodnotách ztížení společenského uplatnění. V podstatě všechny takto označené problémy nejsou přechodného charakteru a jsou naopak spojeny s poškozením hybnosti žalobce, a jsou proto součástí ohodnocení ztížení společenského uplatnění a nikoliv jinou nemajetkovou újmou. K diskomfortu při léčbě, který žalobce rovněž označoval za důvod nutnosti odškodnění nemajetné újmy, soud rovněž odkázal na znalecký posudek, podle něž žalobce dostával léky na utišení bolesti [REDAKCE] právě proto, že utrpěná zranění byla bolestivá, přičemž utrpěná bolest byla odškodněna již v rámci bolestného. U žalobce se jednalo o bolest, která byla způsobena v souvislosti se zlomeninou [REDAKCE], zlomeninou [REDAKCE], zlomeninou [REDAKCE], zlomeninou [REDAKCE], zlomeninou [REDAKCE], zlomeninou [REDAKCE] a [REDAKCE]. Veškerá nemajetková újma způsobená v souvislosti s vytrpěnou bolestí při léčení byla odškodněna v rámci bolestného. Co se pak týká tvrzené a namítané další újmy spojené s nemožností vykonávat určité koníčky, zabývat se vlastním životem v rozsahu možného nabytí štěstí, jakož i s nemožností pečovat o nemocnou manželku, jsou pak zohledňovány v rámci jednotlivých položek ztížení společenského uplatnění, kde jsou uvažovány jednotlivé kapitoly života žalobce, včetně aplikace znalostí, všeobecných

úkolů, požadavků, komunikace, pohyblivosti, péče o sebe, života v domácnosti, mezilidských jednání a vztahů, života komunitního, sociálního i občanského, v nichž jsou zohledněny veškeré změny, ke kterým v důsledku poškození zdraví žalobce při nehodě došlo. Z tvrzení žalobce o vzniku jiné nemajetkové újmy tak zůstala pouze oblast týkající se léčení, tj. stud žalobce při pobytu v nemocnici a následném starání se ze strany ošetřovatelky, případně dcery při vykonávání fyziologických potřeb a hygieny. Tuto situaci sice soud hodnotil jako přechodnou, resp. dočasnou, uzavřel však, že se jednalo o obvyklé, a tedy nikterak nevybočující důsledky újmy na zdraví, kterou žalobce utrpěl. Léčba, již prodělal a důsledky s tím spojené se nikterak nevyvíkaly běžné léčbě a odpovídajícím léčebným postupům, přičemž soud zároveň konstatoval, že s každou léčbou vážného zranění je objektivně spojeno nepohodlí, stres i obtíže.

4. K poukazu žalobce na údajné psychické potíže odkázal soud opět na znalecký posudek, z něhož plyne, že žalobce, ač byl v kontaktu se znalkyní, si na psychické obtíže nestěžoval, netvrdil, že by trpěl depresemi nebo psychickými úzkostmi, a sám sdělil, že léky na tyto stavy neužívá, ani nedochází k psychologovi, či psychiatrovi. Za dané situace soud uzavřel, že v rámci požadavku na odškodnění jiné nemajetkové újmy nejde a nemůže jít o odškodňování eventuelní psychické poruchy, kterou by bylo možné zjistit pouze na základě znaleckého zkoumání a kterou si sám žalobce neuvědomoval či nepřipouštěl. Konečně soud poukázal i na to, že ze znaleckého posudku je patrné, že není pravdivé tvrzení žalobce, že by zánět plic či infekci močových cest, které oddálily termín operace, byly v příčinné souvislosti s nehodou, při níž byl žalobce zraněn. Proto také požadavek na odškodnění jiné nemajetkové újmy zamítl a nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení dle ust. § 142 odst. 2 o.s.ř., když uzavřel, že žalobce i žalovaný byli ve sporu úspěšní zhruba ve stejném poměru. Vyhovující výrok o věci samé soud prvního stupně ponechal bez odůvodnění.
5. Usnesení o nákladech státu odůvodnil soud tím, že náklady na znalecký posudek činily 15 370 Kč a s ohledem na stejnou míru úspěchu a neúspěchu obou procesních stran v řízení je na místě, aby každý z nich hradil státu polovinu.
6. Proti rozsudku, resp. proti jeho zamítavému výroku a výrokům akcesorickým, jakož i proti následně vydanému usnesení, podal žalobce prostřednictvím svého zástupce odvolání. V odvolání proti rozsudku namítl, že soud prvního stupně nepřihlédl k odvolatelem tvrzeným skutečnostem a důkazům, neúplně zjistil skutkový stav věci, dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním, a poukázal i na to, že rozsudek soudu prvního stupně spočívá na nesprávném právním posouzení věci. K osobě znalkyně žalobce uvedl, že tato nemá specializaci zkoumat psychický a duševní stav žalobce, neboť na to nestačí její odbornost, proto z jejích závěrů nelze vycházet a činit je podkladem pro právní posouzení věci. Dále se ohradil proti závěru soudu, že újma popisovaná žalobcem jako další nemajetková újma byla odškodněna buď v rámci bolestného, nebo je zahrnuta pod položku ztížení společenského uplatnění. Vytkl soudu, že další nemajetkovou újmu, která vznikla při pobytu v nemocnici, kdy byl odkázán na pomoc personálu, hodnotil v rámci bolestného. K tomuto žalobce uvedl, že ačkoli zákon nemajetkovou újmu nedefinuje, lze pod tento pojem podřadit strach z léčení, nevhodné podmínky v nemocničním prostředí (např. ponechání odhaleného poškozeného před ostatními pacienty, nutnost poškozeného vylučovat v přítomnosti dalších osob), zásah do práv na čest a důstojnost, strach z budoucnosti, pocity méněcennosti, nesamostatnost a závislost na pomoci třetích osob, dlouhé odloučení od blízkých osob, nemožnost věnovat se po dobu léčení svému zaměstnání, svým koníčkům a společenským a sportovním aktivitám. Takto chápané další nemajetkové újmy je třeba odškodnit peněžitou náhradou podle zásad slušnosti. Lze tak předpokládat, že při jejich určování by mělo být přihlíženo k přiměřenosti a spravedlnosti v každém konkrétním případě. S ohledem na uvedené vyjádřil žalobce přesvědčení, že jeho újmu spočívající v pobytu v nemocnici a odkázanosti na pomoc personálu,

tak jak byla popsána v žalobě, je nutné posuzovat jako další nemajetkovou újmu a nikoli ji podřazovat pod bolestné. Neztotožnil se ani s tím, že náhrada za další nemajetkovou újmu spočívající v nemožnosti účastnit se obvyklého životního zapojení, denních aktivit a koníčků v době ošetřování, újmy v psychickém stavu z důvodu stresu spojeného s tím, že se žalobce nemohl postarat bez cizí pomoci o osobní hygienu, vznik pocitu neschopnosti a nesamostatnosti by měla být odškodněna v rámci ztížení společenského uplatnění. Naopak taková újma, jež byla v řízení prokázána, by měla být podřazena pod pojem další nemajetkové újmy a jako taková také odškodněna právě s přihlédnutím k tomu, že šlo o přechodný stav během léčby, kdy ještě není ustálen zdravotní stav a poškozený ještě ani nemusí vědět, zda a vůbec, případně v jakém rozsahu bude moci vést svůj dosavadní život, ale již v této fázi je výrazně omezen ve svých životních zvycích, aktivitách. Znovu zopakoval, že v průběhu léčby od svého nejbližšího okolí (ať už to byly sestry v nemocnici nebo poté dcera) potřeboval pomoc s téměř jakoukoliv činností, osobní hygienou - použití toalety nevyjímaje. Pro žalobce byla pomoc zejména s osobní hygienou velmi nepříjemná, za což se styděl, nota bene když šlo o dceru. Vyvolávalo to v něm pocity trápení a studu. V závěru vyjádřil přesvědčení, že bolestné, další nemajetkové újmy a ztížení společenského uplatnění ve smyslu ustanovení § 2958 OZ tvoří jednotlivé, dílčí samostatné nároky, jež jsou naroveň postavené, a jiná nemajetková újma tak není jakousi zbytkovou kategorií, za niž ji označil soud prvního stupně. Další nemajetková újma spočívá právě ve vnitřních duševních útrapách způsobených dopravní nehodou po dobu léčení a rekonvalescence, nemožností účastnit se obvyklého života, svých denních aktivit, koníčků apod., a nelze ji tak zaměňovat s nárokem na náhradu bolestného či ztížení společenského uplatnění. Proto navrhl odvolacímu soudu, aby napadený rozsudek změnil tak, že žalobě zcela vyhoví, případně aby rozsudek soudu prvního stupně zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

7. V odvolání proti usnesení žalobce pouze poznamenal, že ve věci dosud nebylo pravomocně rozhodnuto, a nenastala tak právní skutečnost rozhodná pro posouzení povinnosti k náhradě nákladů státu dle § 148 odst. 1 o.s.ř.
8. Žalovaný se k odvolání žalobce proti rozsudku písemně vyjádřil a tam uvedenou argumentaci žalobce označil za nepřipadnou, účelovou a navíc nevyplývající z provedeného dokazování. Postup soudu hodnotil jako korektní, přičemž zdůraznil, že provedené důkazy soud do svého rozhodnutí precizně zakomponoval. Z rozsudku jasně vyplývají důvody, pro něž byl nárok na náhradu jiné nemajetkové újmy zamítnut, když veškeré nepříznivé dopady byly žalobci odškodněny v rámci bolestného či ztížení společenského uplatnění. Znalkyně také jednoznačně vyloučila vznik jiné nemajetkové újmy. Dále poukázal na to, že žalobce utrpěl úraz ve svých letech, jeho handicap spočívá v omezení hybnosti pravé horní i dolní končetiny, a jím tvrzené potíže spočívající v zápalu plic a zánětu močových cest s utrpěným úrazem nesouvisejí s dopravní nehodou. V minulosti byl i v důsledku žalobce hospitalizován, a nemocniční prostředí je mu tedy známo včetně různých s tím spojených omezení. Za nevěrohodné pak označil i tvrzení žalobce týkající se intenzivní realizace koníčků v době před úrazem, s tím, že za situace, kdy od roku 2010 žalobce pečoval dle vlastních slov o imobilní manželku, si lze jen stěží představit intenzivní provozování sportovních, společenských o jiných aktivit. Vzhledem k tomu, že bylo prokázáno, že byly praktikovány standardní léčebné postupy, které nepřekročily obvyklou zátěž ve srovnatelných případech, nebylo zasaženo do lidské důstojnosti žalobce, ani nebyla ohrožena jeho čest, běžný stud či štěstí, navrhl potvrzení napadeného rozsudku a požádal o přiznání náhrady nákladů odvolacího řízení.
9. Odvolací soud z podnětu podaného odvolání a v jeho mezích přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně v zamítavém výroku o věci samé a ve všech akcesorických výrocích, přezkoumal též usnesení, jímž byly specifikovány částky náhrady nákladů státu, jakož i řízení, které vydání

obou rozhodnutí předcházelo (§ 212 a § 212a o.s.ř.), odvolání žalobce však opodstatněným neshledal.

10. Dle ust. § 2958 o.z. při ublížení na zdraví odčiní škůdce újmu poškozeného peněžitou náhradou, vyvažující plně vytrpěné bolesti a další nemajetkové újmy; vznikla-li poškozením zdraví překážka lepší budoucnosti poškozeného, nahradí mu škůdce i ztížení společenského uplatnění. Nelze-li výši náhrady takto určit, stanoví se podle zásad slušnosti.
11. Soud prvního stupně provedl dokazování v dostatečném rozsahu k úplnému objasnění rozhodného skutkového stavu, na základě dokazování učinil správné skutkové závěry, které pak v zásadě přiléhavě hodnotil také po právní stránce. Mezi účastníky nebylo sporu ani o tom, že došlo ke škodní události – dopravní nehodě dne [REDAKCE] ani tom, že žalovaný je povinen k plnění z titulu pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem motorového vozidla viníka nehody, a spornými v tomto řízení nebyly ani zdravotní následky uvedené nehody vzniklé na straně žalobce. Poté, kdy žalovaný v průběhu řízení doplatil žalobcem požadované bolestné v částce 65 565 Kč, nebylo sporu ani o výši bolestného, přičemž otázka ztížení společenského uplatnění je řešena v jiném sporu vedeném mezi účastníky. Sporným tak v daném řízení zůstalo pouze to, zda žalobce má vůči žalovanému nárok také na náhradu „jiné nemajetkové újmy“ v souvislosti s mimořádnými obtížemi a strádáním, jím byl v příčinné souvislosti s pojistnou událostí vystaven. Žalobce požadoval náhradu jiné nemajetkové újmy s poukazem na to, že byl v době pobytu v nemocnici odkázán na pomoc personálu, měl obavy z léčení, byl vystaven nevhodným podmínkám v nemocničním prostředí (např. když byl ponechán odhalený před ostatními pacienty či nucen vylučovat v přítomnosti dalších osob), trpěl strachem z budoucnosti a obavami, že nebude moci pečovat o svou nemocnou manželku, trpěl pocity méněcennosti, nesamostatnosti a závislosti na pomoci třetích osob, byl dlouho odločen od blízkých osob a nemohl se věnovat po dobu léčení svým koníčkům a společenským a sportovním aktivitám. Pocity studu trpěl i posléze, když byl odkázán na pomoc vlastní dcery při výkonu nejprve fyziologických a posléze hygienických potřeb. V souvislosti s takto specifikovanými žalobními tvrzeními, lze jednoznačně konstatovat, že žalobce netvrdil, že by trpěl v důsledku utrpeného úrazu nějakým psychickým onemocněním, duševní chorobou či poruchou, depresemi či stavy úzkosti, z nichž by dovozoval, resp. s nimiž by spojoval vznik nemajetkové újmy, a neuváděl ani jakákoli tvrzení, z nichž by plynulo, že byl v souvislosti se svým psychickým stavem medikován či že by musel v tomto ohledu vyhledat pomoc odborníka. Za této situace, kdy nic takového nebylo obsaženo ani v samotných tvrzeních žalobce a nic takového nevyšlo najevo ani v průběhu řízení, když ani při rozhovoru se znalcem žalobce žádné psychické obtíže shora naznačeného charakteru neavizoval, zvolil soud prvního stupně zcela správně kvalifikaci ustanovené soudní znalkyně z oboru soudní lékařství, odvětví stanovení náhrad nemajetkových újem. Tato znalkyně pak nikterak nepochybila, pokud si zvolila konzultanta pouze z oboru chirurgie, jenž posuzoval fyzické následky žalobcova úrazu, a nikoli již z oboru psychiatrie, neboť potřeba takového konzultanta nevyšla v řízení vůbec najevo. K tomu je třeba poznamenat, že pocity obav, stresu, strachu z léčení a studu, jsou fenomény obecně spojenými s léčením zejména komplikovanějších zdravotních poškození, a nejsou automaticky důvodem ke zkoumání psychického stavu žalobce.
12. V souvislosti se shora uvedenou specifikací žalobcova nároku je třeba především poukázat na definici bolesti jako takové a na obsah pojmu bolestného. Bolestí z obecného pohledu je nepříjemný smyslový a citový zážitek spojený se skutečným či hrozícím poškozením tkáně, složitý smyslový vjem, který závisí více než jiné vjemy na osobní zkušenosti, momentálním psychickém stavu a situaci jako takové. Vyhl.č. 440/2001 Sb. pak za bolest považovala každé tělesné i duševní strádání způsobené škodou na zdraví. Právě takto definovaná bolest pak zakládala nárok na bolestné. Přesto, že ust. § 2958 o.z. žádnou definici bolesti neobsahuje,

je nutno tento pojem chápat i nadále v tom významu, jak byl dosud pojat jak judikaturou, tak doktrínou. Do náhrady za bolest, tedy bolestného, se tak promítá celá kategorie bolestí v širším slova smyslu, jak byl shora naznačen, tj. jak tělesné a duševní utrpení, tak i související průvodní stavy, jako je diskomfort, stres či jiné obtíže spojené s utrpenou zdravotní újmou, a to v rozsahu, v němž tyto zásahy do osobnostní sféry poškozeného souvisejí s bolestí jako důsledkem újmy na zdraví. Teprve v případě, že by další potíže přesahovaly obvyklou zátěž poškozeného při tom, když se podrobuje adekvátní léčbě, by bylo na místě uvažovat o „jiné nemajetkové újmě“ a jejím odškodnění. Jinými slovy řečeno, je-li poškozený při léčbě utrpeného zranění či nemoci vystaven postupům, stresům a psychické zátěži srovnatelné s jinými pacienty, kteří se léčí se toutéž či podobnou diagnózou, pak se mu odškodnění takových útrap dostává v rámci bolestného. Teprve v případě, že je zátěž spojená s léčením kladená na poškozeného v porovnání s obdobnými případy markantně vyšší, tj., v případě, že by při náročných léčebných procedurách došlo k určitému excesu v počínání zdravotnického personálu či jiných osob, a poškozený by byl vystaven zátěži, která významně překračuje obvyklá omezení a diskomfort s léčením spojená, je na místě poskytnout poškozenému nad rámec bolestného také odškodnění jiné nemajetkové újmy. Žalobce utrpěl nanejvýš vážné a mnohočetné zranění, které bylo velmi náročné na léčbu. Veškeré okolnosti, které žalobce v rámci svého požadavku na odškodnění jiné nemajetkové újmy popsal, jsou s takovým léčením vážného a mnohočetného zranění spojeny. Jakkoli je zcela jasné, že upoutání na lůžko, odkázanost na pomoc nemocničního personálu, zejména pak v souvislosti s vykonáváním fyziologických potřeb, vykonávání potřeby na mísu před spoluležícími pacienty a další diskomfort, způsobovaly žalobci psychický stres, vyvolávaly v něm pocity nelibosti, studu a byly mu maximálně nepříjemné, nelze přesto učinit jiný závěr, než že tyto důsledky jsou zcela adekvátní rozsahu zranění, které žalobce utrpěl, a že tímž nebo alespoň obdobným procesům a strádáním by byl vystaven každý pacient, který by se léčil z takových následků nehody, jaké utrpěl žalobce. Stejně tak je s léčebným procesem adekvátním rozsahu žalobcova zranění obvykle spojen dlouhodobý pobyt v nemocnici, v důsledku něž je pacient nucen snášet řadu negativních důsledků ve formě odloučení od rodiny, absence možnosti realizace koníčků a zájmů, jakož i absence možnosti podílet se na opatrování jiného člena domácnosti. Pokud se pobyt žalobce v nemocničním zařízení vůbec prodloužil v souvislosti s jeho onemocněním infektem močových cest a zápalem plic, pak ani jedno z těchto onemocnění nevzniklo, jak konstatovala znalkyně, v příčinné souvislosti s žalobcovým úrazem, a tedy s pojistnou událostí. V neposlední řadě je třeba poukázat i na to, že také pomoc, ať již zdravotnického personálu či následně dcery a pečovatelky při sprchování, případně doprovodu na WC, není s ohledem na rozsah a charakter zdravotního poškození, jež žalobce utrpěl a jež mu bylo odškodněno v rámci bolestného, nikterak výjimečná či mimořádná mimo jiné i s přihlédnutím k věku, v němž žalobce úraz utrpěl. Obdobně ostatně judikoval Nejvyšší soud již ve svém rozhodnutí sp.zn. 25 Cdo 2245/2017 ze dne 1.11.2017. Přetrvávají-li některé traumatizující skutečnosti, jež žalobce pocítuje úkorně, či přetrvávaly-li poté, kdy se žalobcův zdravotní stav stabilizoval, jsou či budou odškodněny v rámci ztížení společenského uplatnění, jehož účelem je kompenzovat překážku lepší budoucnosti a v rámci kterého má a musí být zohledněno vše, oč se život žalobce ve všech jeho sférách změnil po úrazu oproti stavu před ním.

13. Ze všech uvedených důvodů tedy odvolací soud hodnotí rozsudek soudu prvního stupně v napadeném zamítavém výroku o věci samé jako věcně správný a jako takový jej také podle § 219 o.s.ř. potvrdil včetně správných a výsledku řízení odpovídajících výroků o nákladech řízení jak mezi účastníky navzájem, tak ve vztahu ke státu. Vzhledem k tomu, že část žaloby, již se žalobce původně domáhal doplatku bolestného, byla podána po právu a vzata zpět pro chování žalovaného, jež částku uhradil v průběhu řízení, přičemž příslušenství z této částky bylo žalobci pravomocně přiznáno, lze ohledně nároku na bolestné dovodit žalobcův úspěch, naopak s nárokem na jinou nemajetkovou újmu úspěšný nebyl. Proto bylo správné také rozhodnutí soudu prvního stupně obsažené v usnesení ze dne 4.9.2017, jímž v souladu

s ust. § 148 odst. 1 o.s.ř. uložil oběma účastníkům nahradit náklady státu rovným dílem. Náklady byly vynaloženy na znalečné. I uvedené usnesení tedy odvolací soud jako věcně správné dle § 219 o.s.ř. potvrdil.

14. K výroku o nákladech řízení mezi účastníky lze jen dodat, že s ohledem na důvody, jež vedly k rozhodnutí majícímu za následek, že si každý z účastníků ponese náklady ze svého, měl tento výrok správně znít že „žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení“, neboť tento závěr vyplývá z procesního úspěchu každého z účastníků ohledně jednoho ze dvou uplatňovaných nároků a z procesního neúspěchu ohledně druhého z nich. Vzhledem k tomu, že však důsledky obou výroků, tedy původně formulovaného soudem prvního stupně i shora avizovaného správného znění, jsou stejné, potvrdil odvolací soud napadený rozsudek i ve výroku o nákladech řízení mezi účastníky navzájem.
15. Výrok o nákladech odvolacího řízení je odůvodněn ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s ust. § 224 odst. 1 o.s.ř. Předmětem odvolacího řízení byl již pouze nárok na jinou nemajetkovou újmu, a ohledně tohoto nároku byl žalobce ve fázi odvolacího řízení zcela neúspěšný. Proto je na něm, aby úspěšnému žalovanému nahradil náklady účelně vynaložené za dva právní úkony realizované v rámci odvolacího řízení (vyjádření k odvolání a účast u jednání) po 300 Kč za úkon ve smyslu § 151 odst. 3 o.s.ř.

Poučení:

Protí tomuto rozhodnutí lze podat dovolání pouze v případě, dospěl-li by dovolací soud na základě dovolání podaného do dvou měsíců ode dne doručení rozhodnutí k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu prvního stupně k závěru, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

Praha 15. února 2018

JUDr. Irena Nosková v. r.
předsedkyně senátu